

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Ἡ κατὰ τὸ 1948 συσταθεῖσα Διεθνὴς Οἰκονομικὴ Ἑταιρεία ⁽¹⁾, ἀρχικῶς μὲ πρόεδρον τὸν θανόντα J. Schumpeter, κατόπιν δὲ τὸν G. Haberler καὶ σήμερον τὸν H. Ellis (H. P. A.), ὀργάνωσε τὸ πέμπτον ⁽²⁾ συμπόσιον οἰκονομικῆς ἐρεύνης μὲ θέμα «Ἡ Οἰκονομικὴ Πρόοδος, ὄχι ἀπλῶς ὡς Οἰκονομικὴ Ἀνάπτυξις ἢ Ἐπέκτασις» εἰς S. Margherita (Ligure) Villa Chierichetti, κατὰ τὰς 28 Αὐγούστου—2 Σεπτεμβρίου 1953.

(1) Σκοπὸς τῆς Διεθνούς Οἰκονομικῆς Ἑταιρείας (International Economic Association—Association Internationale des Sciences Économiques) εἶναι, ἡ προπαρσκευὴ ἢ ὁ συντονισμὸς μέτρων διεθνούς συνεργασίας, διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν οἰκονομικῶν γνώσεων καὶ δὴ: α) διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ἀναπτύξεως ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν οἰκονομολόγων διαφόρων χωρῶν καὶ τῆς ὀργάνωσεως συζητήσεων καὶ συνδιασκέψεων καὶ β) διὰ τῆς τῶν ὁμοειδῶς τῆς δημοσιεύσεως διεθνῶν μέσων, διαδόσεως τῆς σκέψεως καὶ τῆς οἰκονομικῆς γνώσεως (ὡς βιβλιογραφικῶν, ἀναλυτικῶν εἰσηγήσεων, λεξικῶν, μεταφράσεων κ.λ.π.). Μέλη ταύτης εἶναι αἱ διάφοροι ἐθνικαὶ ἢ διεθνεῖς οἰκονομικαὶ ὀργανώσεις παντὸς εἶδους (ἄνω τῶν 20 ἤδη), διοικεῖται δὲ ἀπὸ συμβούλιον καὶ ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν.

Αἱ σπουδαιότεραι μέχρι σήμερον ὑπηρεσίαι τῆς Δ.Ο.Ε. εἶναι, ἐκτὸς τῆς ἀμεσώτερας ἐπαφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφερε διὰ τῶν συμποσίων αὐτῆς, τοὺς Οἰκονομολόγους ὅλων σχεδὸν τῶν χωρῶν, ἡ προώθησις τῆς συζητήσεως οἰκονομικῶν ζητημάτων μεγάλης σπουδαιότητος (βλ. ταῦτα εἰς σημειώσιν 2), καθὼς καὶ ἡ δημοσιεύσεως διεθνῶν οἰκονομικῶν μελετῶν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν (International Economic Papers, 3 τόμοι ἤδη), σὺν τῷ χρόνῳ δὲ ἴσως καὶ εἰς ἄλλας γλώσσας. Ἡ Δ.Ο.Ε. μετέχει εἰς σχετικὰς μὲ τὰ θέματα αὐτῆς συνόδους τῶν Η.Ε., τῆς Unesco, ἢ ἄλλων διεθνῶν Συνελεύσεων καὶ Ὁργανώσεων, ἰδίως διὰ Κοινωνικὰς Ἐπιστήμας, προετοιμάζει δὲ ἤδη ἐρέυνας καὶ συζητήσεις διὰ τὴν Διεθνή Μετανάστευσιν, τὴν Φιλοσοφικὴν θεμελίωσιν τῆς Οἰκονομικῆς, τοὺς μισθοὺς καὶ εἰσοδήματα κλπ.

(2) Τὰ προηγούμενα Colloquia τῆς Δ.Ο.Ε. ἦσαν:

1. Les Problèmes de la balance internationale à longue échéance 1950 (Monaco—Σεπτέμβριος).

2. L'Enseignement des Sciences Économiques 1951 (Talloires—Ἄνω Σαβοῦτα Αὐγούστος).

3. Le Monopole, la Competition et leur réglementation 1951 (Talloires Σεπτέμβριος).

4. Problèmes du Cycle économique 1952 (Ὁξφόρδη Σεπτέμβριος) καὶ τὸ ἄνω.

5. Le Progrès économique et non seulement la croissance économique ou l'expansion.

Τὰ θέματα, εἰσηγήσεις, συζητήσεις κ.λ.π., τῶν δύο πρώτων Συμποσίων ἐδημοσιεύθησαν ἤδη εἰς πολλὰς γλώσσας (Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν, Γερμανικὴν, Ἀραβικὴν), τῶν δὲ λοιπῶν πρόκειται νὰ δημοσιευθοῦν ἀπὸ τὸν Ἐκδοτικὸν Οἶκον Mac Millan and Co Ltd, Λονδίνον.

Τὸ θέμα καθωρίζετο λοιπὸν κατὰ τελικὴν ἀποσαφήνισιν, διὰ τῆς ὑποδείξεως. Ἔτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρευνηθῶν οἱ ἀντικειμενικοὶ μᾶλλον σκοποὶ τῆς ἐξελίξεως, δηλαδὴ τῆς προόδου τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων καθόλου ἀπόψεων, ὅχι δὲ ἀπλῶς ἢ αὐξήσεις τῶν χρησιμοποιουμένων συντελεστῶν (μηχανημάτων, ἐργοστασίων κ.λ.π.), ἢ τῶν παραγομένων ἀγαθῶν καὶ ὑπηρεσιῶν. Τὴν ἱστορικὴν θεμελίωσιν τῆς ἐρέυνης, ἀπετέλεσαν, αἱ ποικίλαι ἐκδηλώσεις τῆς ἀναπτύξεως, εἰς τὴν νεωτέραν καὶ σύγχρονον οἰκονομικὴν Ἱστορίαν, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς βιομηχανικῆς ἐπαναστάσεως (1760—1830 περίπου). Ἰδιαιτέρα προσοχὴ ἐδόθη, εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀναπτύξεως ταύτης, ἀπὸ τὰς χώρας τὰς περισσότερον βιομηχανικῶς ἐξελιχθείσας, πρὸς τὰς ὀλιγώτερον ἐξελιγμένας, καθὼς καὶ εἰς τὰς μεθόδους τῆς ἐξελίξεως ταύτης. Ἡ τελικὴ ἐπιστημονικὴ ἐπιδίωξις θὰ συνίστατο, εἰς τὴν διαμόρφωσιν μιᾶς γενίμου θεωρίας μακροχρονίου οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, ἐντὸς φυσικῶς τοῦ πλαισίου τῆς γενικῆς οἰκονομικῆς θεωρίας. Τότε θὰ ἦτο περαιτέρω δυνατὸν, νὰ διαγραφῶν αἱ σχέσεις τῆς ἐξελίξεως ταύτης καὶ μὲ τὴν νεωτέραν βραχυχρόνιον ἀνάλυσιν.

Τὸ Διάγραμμα τῆς συζητήσεως ἐκινήθη συστηματικῶς εἰς τὸ κατωτέρω πλαίσιον:

Α'. Ἐννοια καὶ Κριτήρια τῆς Οἰκονομικῆς Προόδου μὲ τὰς Εἰσηγήσεις τῶν: 1) S. Kuznets (Η.Π.Α.): Στατιστικαὶ συλλήψεις τῆς ὕλικῆς προόδου εἰς διαφόρους χώρας, μὲ εἰδικὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν πληθυσμὸν, τὸ Ἐθνικὸν Εἰσόδημα καὶ τὸ Ἐθνικὸν Κεφάλαιον. 2) J. Fourastié (Γαλλία): Στατιστικαὶ διαπιστώσεις ἐπὶ τῆς ὕλικῆς προόδου, μὲ εἰδικὴν ἀναφορὰν εἰς τὴν παραγωγικότητα, παραγωγὴν καὶ ἄλλα μέτρα φυσικῶν μεταβολῶν. 3) J. Dalmuder (Ὁλλανδία): Σχέσις μεταξὺ τῆς οἰκονομικῆς ἐξαπλώσεως καὶ τῆς προόδου τῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας (Welfare, Bien—Être). 4) H. Guitton (Γαλλία): Σχέσις μεταξὺ τῆς προαγωγῆς τῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, ὑπὸ εὐρυτέραν ἔννοιαν.

Β'. Ὅροι καὶ αἷτια τῆς Οἰκονομικῆς Προόδου. Ἐπισκόπησις βασικῶν προβλημάτων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν, διὰ τὴν σημερινὴν πολιτικὴν τῆς Ἀναπτύξεως καὶ Προόδου: I. Ἡ διαδικασίᾳ τῆς Ἐπενδύσεως, ὡς νεωτέρα μορφή τῆς ἐπεκτάσεως καὶ προόδου, μὲ τὰς Εἰσηγήσεις τῶν: 5) H. Habakkuk (Ἀγγλία): Ἡ Ἱστορικὴ πεῖρα, ἐπὶ τῶν βασικῶν προϋποθέσεων τῆς Οἰκονομικῆς Προόδου. 6) H. Singer (Γερμανία): Προβλήματα ἀμέσων ἀναγκῶν καὶ δυνατοτήτων ἐκβιομηχανήσεως, ὑποανεπτυγμένων χωρῶν. 7) H. Giersch (Γερμανία): Τὰ στάδια τῆς Οἰκονομικῆς Προόδου καὶ αἱ ἀποκορυφώσεις τῆς ἐξελίξεως. 8) C. Gini (Ἰταλία): Δυτικὴ καὶ Ἀνατολικὴ ἀντίληψις, τῆς Οἰκονομικῆς Προόδου. II Ἐπένδυσις καὶ Πρόοδος, μὲ τὰς Εἰσηγήσεις τῶν: 9) A. Cairncross (Ἀγγλία): Αἱ Ἐπενδύσεις καὶ ἡ συσσώρευσις κεφαλαίου, ὡς αἷτιον ἢ προϋπόθεσις προόδου. 10) E. Domar (Η.Π.Α.): Αἱ ἀλληλεξαρτήσεις τῶν ἐπενδύσεων καὶ τῆς συσσωρεύσεως τοῦ Εἰσοδήματος εἰς τὰς Η.Π.Α.

III. Ἐπιχειρηματικότης, Τεχνολογικαὶ Μεταβολαὶ καὶ Κοινωνικὴ Ὀργάνωσις, μὲ τὰς Εἰσηγήσεις τῶν : 11) C. Vakil : Τεχνικαὶ Γνώσεις καὶ ἐπιχειρηματικὴ ἱκανότης, ὡς περιοριστικοὶ παράγοντες τῆς βιομηχανικῆς ἐπεκτάσεως, εἰς ὑποαναπτύκτους χώρας. 12) E. Dahmen (Σουηδία) : Τεχνολογία. Ἐφευρέσεις καὶ διεθνεῖς βιομηχανικαὶ μεταβολαί. 13) A. Gerschenkron (Η.Π.Α.) : Κοινωνικαὶ συνήθειαι καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον, ἐν σχέσει μὲ τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα καὶ τὴν Τεχνολογίαν. 14) A. Sauvy (Γαλλία) : Ἐργαστηριακὴ ἀνακατανομὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευσις, ὡς προϋποθέσεις καὶ συνέπειαι τῆς προόδου. 15) W. Rostow (Η.Π.Α.) : Τάσεις εἰς τὴν κατανομὴν τῶν εἰσοδημάτων, εἰς μακροχρόνιον ἀνάπτυξιν. IV. Κρατικὴ Πολιτικὴ, ὡς πρὸς τὴν Οἰκονομικὴν Πρόοδον: 16) Duquesne de la Vinelle (Βέλγιον) : Ἡ Οἰκονομικὴ Πολιτικὴ ὡς ὄργανον προόδου. 17) H. Ellis (Η.Π.Α.) : Ἡ Νομισματικὴ Πολιτικὴ ὡς ὄργανον προόδου.

Γ'. Θεωρία Μακροχρονίου Προόδου, μὲ τὰς Εἰσηγήσεις τῶν: 18) A. Marchal (Γαλλία) : Ἀνάλυσις βραχυχρονίου καὶ μακροχρονίου περιόδου. 19) L. Dupriez (Βέλγιον) : Γενικαὶ Ἀρχαὶ θεωρίας, μακροχρονίου οἰκονομικῆς ἐξελίξεως.

Τὸ «Συμπόσιον» ἐτελείωσε, μετὰ μακρὰς σχετικὰς συζητήσεις, ἐπὶ τῶν εἰσηγήσεων καὶ μὲ πλείστας ὕσας εὐχὰς, ὑποδείξεις, νύξεις κ.λ.π., τὰς ὑποίας ἐσημείωσε ἢ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ ⁽¹⁾ ὅπως συζητήσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ. Οὕτω π.χ. ἐτονίσθη τὸ κᾶπως ἀόριστον, γενικόν, ἴσως κοσμοθεωρητικόν τοῦ θέματος «Πρόοδος» καὶ ὑπεδείχθη ὁ ἀκριβέστερος, ἔστω καὶ στενοτέρου κύκλου, καθαρωτέρου ὁμῶς οἰκονομικῶς, καθορισμὸς θεμάτων. Διὰ τὰς προσεγεῖς συζητήσεις εἶχεν προβλεφθῆ θέματα, ὡς ἡ κατανομὴ μισθῶν καὶ εἰσοδημάτων, ἡ διεθνὴς μετανάστευσις, ἡ φιλοσοφικὴ θεμελίωσις τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης. Ἄλλοι ὑπέδειξαν θέματα, οἷα τὰ τῆς ἐθνικοποιήσεως καὶ ἀπεθνικοποιήσεως (Denationalisation), τὰ τῆς ἐρέυνης τῶν μορφῶν τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ὁμαδικῆς (collective) οἰκονομίας, διὰ τὴν ἀποσαφήνισιν τῶν πολλῶν μικτῶν μορφῶν οἰκονομικῆς δραστηριότητος. Τέλος ἐπροτάθη ἡ συγγραφὴ οἰκονομικῶν ἐκλαϊκευτικῶν ἔργων, ἰδίως διὰ τὰς ὑποαναπτύκτους χώρας, καθὼς καὶ ἡ εἰς τὴν Γαλλικὴν ἔκδοσις, τῶν ἐκδιδόμενων ἤδη, εἰς τὴν Ἀγγλικὴν μόνον, «International Economie Papers» ⁽²⁾, ἢ ἡ ἐν μέρει ἴσως Γαλλιστὶ καὶ ἐν μέρει Ἀγγλιστὶ ἔκδοσις, ἢ ἔκδοσις μιᾶς διεθνούς βιβλιογραφίας. Μάλιστα καὶ διεθνὲς συνέδριον, ὅπως λαμβάνει χώραν ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Στατιστικόν Ἰνστιτοῦτον συνεστήθη, καίτοι βέβαια ἐνταῦθα παρουσιάζονται πολλαὶ δυσκολαί.

(1) Εἰς αὐτὴν μετέχει ὁ Καθ. Ζολώτας ἀπὸ τοῦ 1950, ἐπανεκληγείς τῷ 1953.

(2) Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν τρία τεύχη : International Economic Papers. Translations prepared for the I.E.A. to make available in English important articles which have been written and published in less accessible language. Vol. 1, 2, 3, 1951/2/3.